

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Πρὸς Μητροπολίτην Φλωρίνης
π. ΑΥΤΟΥΣΤΙΝΟΝ ΚΑΝΤΙΩΤΗΝ

«... ὅτε Πατριάρχαι ὅτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρησκειομα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῆ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

(Διακήρυξις Πατριαρχῶν Ἀνατολῆς 1848)

ΑΘΗΝΑΙ 1983

Ἀθήναι τῇ 12ῃ Δεκεμβρίου 1982

Σεβασμιώτατον

Μητροπολίτην Φλωρίνης

π. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΝ ΚΑΝΤΙΩΤΗΝ

Εἰς ΦΛΩΡΙΝΑΝ

Σεβασμιώτατε,

Προσηκόντως ἀπευθυνόμενοι διὰ τοῦ παρόντος πρὸς Ὑμᾶς, προαγόμεθα νὰ παρακαλέσωμεν τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως εὐαρεσθητῆ καὶ μελετήσῃ ἐπισταμένως τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα, ἀναλόγως δὲ τοῦ ἔξ αὐτῶν προκαλουμένου ἐνδιαφέροντος, δυνηθῆ νὰ ἐκφέρῃ τὴν δέουσαν κρίσιν καὶ ἐτυμηγορίαν Αὐτῆς.

Αἰτία τῆς παρούσης ἡμῶν ἀναφορᾶς τυγχάνει, τὸ εὐχάριστον καὶ ἐλπιδοφόρον δι' ἡμᾶς γεγονός τῆς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, καθ' ἣν ἀνατίθεται εἰς Ὑμᾶς ἢ ἐπὶ τοῦ λεγομένου «Παλαιοημερολογιτικοῦ Ζητήματος» μελέτη καὶ ὑποβολὴ τῆς σχετικῆς ἐπ' αὐτοῦ κρίσεως Ὑμῶν πρὸς Αὐτήν.

Λέγοντες τὸ γεγονός τοῦτο εὐχάριστον καὶ ἐλπιδοφόρον, ἐννοοῦμεν καὶ πιστεύομεν ὅτι τὸ ὑπὸ ἔρευναν καὶ κρίσιν ἀνατεθὲν Ὑμῖν Ζήτημα, οὐχὶ μόνον ἔχει ἤδη καταστῆ διὰ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὄντως θέμα ἀπολύτου καὶ ἀμέσου ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' ὅτι ἔχει καταλάβει, ὡς «Κανονικὸν Ζήτημα», πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τὴν εὐθικτον ἀρχιερατικὴν Ὑμῶν συνειδήσιν καὶ ὄντότητα.

Καὶ ὅτι ἐδημιουργήθη καὶ ὑφίσταται ἔνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας «Κανονικὸν Ζήτημα», ἐκ-

κρεμοῦν εἰσέτι ἐν τῇ καθόλου Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ τοπικῇ Ἐκκλησίᾳ, οὐδεὶς γνώστης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῆ ἢ διαστρέψῃ, δεδομένου ὅτι τοῦτο ἐπισφραγίζεται καὶ μαρτυρεῖται ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἀδιαψεύστων συνεπειῶν, ἃς ἐδημιούργησεν ἡ λεγομένη «ἡμερολογιακὴ διόρθωσις», αἵτινες εἰσὶν αὗται:

Α. Διάσπασις (καταστροφὴ γνωρίσματος) τῆς ἐνότητος τῶν ἐπὶ μέρος Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐν τῇ ὁμοίχρονῳ ἐκδηλώσει τῆς θείας Λατρείας (ἐορτῶν, νηστειῶν καὶ λοιπῶν τῆς ψυχῆς καθαρμῶν), οὐχί, οὕτω, «μιᾷ τάξει», κατὰ τὰ κανονικῶς ἐντελλόμενα, νῦν ἐπιτελουμένης (Ἱ. Κανὼν 56ος τῆς ΣΤ' Οἴκουμ. Συν.), ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐπιδιωχθέντα ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τῶν γεννητόρων τῆς καινοτομίας σκοπόν, ἥτοι «τοῦ ταυτοχρόνου ἐορτασμοῦ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων», ὡς ἐν τοῖς «Πρακτικοῖς...» τοῦ λεγομένου «Πανορθοδόξου Συνεδρίου» ἐν Κων/πόλει τὸ 1923 σαφῶς τοῦτο διατυποῦται, ἄνευ δηλαδὴ οὐδεμιᾶς παρεμβολῆς «ποιμαντικοῦ λόγου» καὶ «Κανονικοῦ αἰτίου»!

Β. Διακοπὴ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μερίδος τοῦ πιστοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ λόγους συνειδήσεως καὶ κανονικῆς ἀκριθείας, εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας καὶ διαφωνίας αὐτοῦ πρὸς τὴν καινοτομήσαν τὸ 1924 ἐκκλησιαστικὴν Ἱεραρχίαν καὶ διχασμὸς τοῦ πληρώματος αὐτῆς εἰς ἀκαινοτόμητον καὶ καινοτομοῦν, τοῦθ' ὅπερ ἐδημιούργησεν οὐσιαστικὸν «λόγον» «δυνάμει σχήματος» ἐν τῷ ἑλλαδικῷ τῆς Ἐκκλησίας Πληρώματι, μέχρι σήμερον, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὑφισταμένου!

Γ. Ἐφαρμογὴ ὑπὸ τῆς νεοημερολογιτικῆς Ἱεραρχίας, σκληρῶν μέτρων βίας καὶ διωγμῶν καὶ ποικίλων δοκιμασιῶν, κατ' ἀνεπίτρεπτον ὅλως ἀντιχριστιανικὸν καὶ ἀντιευαγγελικὸν τρόπον, κατὰ τοῦ οὕτω διαμαρτυρηθέντος ἀκαινοτομήτου Πληρώματος καὶ τῆς ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον ποιμενάρχην πρῶην Φλωρίνης κυρὸν Χρυσόστομον κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς

ἡγεσίας αὐτοῦ, περιλαμβανόντων: «Καθαιρέσεις», ἀποσχηματισμούς κληρικῶν, φυλακίσεις, ἔξορίας, δικαστήρια καὶ ποικίλας διαπομπεύσεις καὶ διασυρμούς τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν Σχήματος. Προσέτι δὲ ἐγένοντο καὶ «ἀναχειροτονίαι» κληρικῶν χάριν σκοπιμότητος καὶ μόνον, ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ ἢ ὄλως ἀντίθετος πρὸς τὴν πρᾶξιν ταύτην ἐνέργεια τῆς ὑπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας ἀναγνωρίσεως δύο ἀρχιερατικῶν «παλαιοημερολογιτικῶν» χειροτονιῶν (τῶν Χριστοφόρου Χατζῆ καὶ Πολυκάρπου Λιώση), αἰτινες, σημειωτέον, ἐγένοντο ὑπὸ τῆς ὑπ' αὐτῆς «καθαιρεθείσης» ἡγεσίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν! Καὶ

Δ. Ἡ ἐμφάνισις καὶ ἐνέργεια τῆς ὀνομαζομένης «Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.», ἣτις φρονεῖ ὅτι ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἢ ἄλλην Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ τὴν διαποιμαίνουσαν ἡγεσίαν τοῦ ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δὲ ὑπ' αὐτῆς παραδοχὴ τοῦ ὕφισταμένου «δυνάμει» σχίσματος ὡς «ἐνέργεια» τοιοῦτου, συνέπειαν εἶχεν ὅπως αὕτη παραδεχθῆ καὶ ἐπισημῶς διακηρύξῃ ὡς «ἄμοιρα Θείας Χάριτος» τὰ ὑπὸ τῶν νεοημερολογιτῶν τελούμενα Μυστήρια! Διότι ὁμως τὸ φρόνημα τοῦτο τυγχάνει ἄμοιρον ἐκκλησιολογικοῦ ἐρείσματος καὶ συνεπῶς πεπλανημένον, καθιστᾷ τὴν «Ἐκκλησίαν» ταύτην ἄνευ κανονικῆς ὑπαστάσεως καὶ τοποθετεῖ ἑαυτὴν ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τοῦ ὀρθῶς φρονούντος καὶ κανονικῶς ἀγωνιζομένου ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεξαρτήτως ἐὰν τοῦτο διαφωνεῖ ἢ ἀναγκάζεται, ἔλλειπει, προφανῶς, κανονικῶς θεμελιουμένης ἡγεσίας, νὰ κοινωνῇ μετ' αὐτῆς, ἔστω καὶ διχασθείσης εἰς διαφόρους σήμερον παρατάξεις, Ἐκκλησίας δὲ καὶ αὐτὰς παρ' ἑαυτῶν καλουμένας.

Ἡ ἐν προκειμένῳ στάσις τοῦ ἐν λόγῳ Πληρώματος ἐναντι τῆς ἐκκλησιολογικῶς παρατραπέισης ἡγεσίας αὐτοῦ, τυγχάνει λίαν διακριτικῆ, καθότι τοῦτο ἐφαρμόζει τὸ μέτρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, τὸ ἄφορῶν οὐχὶ εἰς τὴν παρανομίαν, ἀλλ' εἰς τὴν διά-

σωσιν τῆς κανονικῆς ἀκριβείας. Ἐν τῇ ἐλπίδι, δηλαδή, τῆς τελικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ἐπικρατήσεως τῆς ἀκριβείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, προτιμᾷ νὰ ἀνέχεται τὴν πεπλανημένην κατεύθυνσιν τῆς σημερινῆς λεγομένης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἢ νὰ γίνῃ συμμέτοχον καὶ συνυπεύθυνον, διὰ τῆς κοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας, ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ σχίσματι καὶ τῇ οἰκουμενιστικῇ αἵρέσει.

Ἐπομένως, ὅταν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἢ ἡ Ἱεραρχία θεωρήσῃ καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν αὐτῆς νὰ ἄρῃ τὸν ἐκκλησιαστικὸν διχασμὸν καὶ «διακαθαρίσῃ τὴν ἄλωνα» τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ ὑφισταμένου ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἡμερολογιακοῦ σχίσματος καὶ τῆς μεθ' ἧς κοινωνεῖ σήμερον οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως, ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο ἀμέσως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς, νομιζομεν, προηγουμένης ἐπαφῆς καὶ συμφωνίας μετὰ τῆς αὐτοσποκαλουμένης, ὡς ἄνω, τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐκκλησίας. Διότι, ἡ ἄνευ συμβιβαστικῶν λύσεων, ἀλλ' αὐθεντικῆ καὶ ἀπόλυτος ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς παραδοσιακῆς — ἡμερολογιακῆς τάξεως καὶ ὀρθοδόξου — κανονικῆς ἀκριβείας ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐτομάτως καταλύει πᾶσαν ἔννοιαν καὶ λόγον ὑπάρξεως καὶ περαιτέρω ἐνεργείας τῆς ἀνυποστάτου ταύτης «Ἐκκλησίας».

Οὕτω τὸ δημιουργηθὲν «Κανονικὸν Ζήτημα», τὸ συνεπεία τῆς ἡμερολογιακῆς «διορθώσεως» καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς προκύψαντος «δυνάμει» σχίσματος, ἐξακολουθητικῶς, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὑφιστάμενον, τὸ μὲν κανονικῶς ἐν προκειμένῳ διαμαρτυρηθὲν πιστὸν Πλήρωμα κατέστησεν ἀκαινοτόμητον, ὡς διασῶζον τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν καὶ ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν δὲ οὕτω παρατραπέισαν Ἑλλαδικὴν Ἱεραρχίαν κατέστησε «δυνάμει» σχισματικὴν καὶ διὰ τοῦτο ὑπόδικον ἐναντι τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπόλογον δὲ διὰ τὴν ἄνευ «κοινῆς συναινέσεως» ἀντικανονικὴν πρᾶξιν τῆς καταλύσεως τῆς ἐννοίας τῆς «καθολικότητος», μιᾶς, ὡς γνωστὸν, τῶν βασικωτάτων γνωρισμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἔχομεν, κατὰ ταῦτα, πτῶσιν ἀποστασίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας ἔνεκα τῶν προρρηθέντων ἀντικανονικῶν ἀποφάσεων καὶ ἐνεργειῶν αὐτῆς, καὶ οὐχὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις, θεῖα εὐδοκία καὶ χάριτι, διασώζει τὴν «ὀρθόδοξον ἔννοιαν» καὶ ὑπόστασιν, ἅτινα συνεχίζει νὰ διατηρῇ τὸ ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα Αὐτῆς, τὸ ὁποῖον, ὡς προείπομεν, ἵσταται πάντοτε ἐντὸς Αὐτῆς ὡς τοιοῦτον (δηλαδὴ ἀκαινοτόμητον) καὶ ὡς μὴ ἀποτελοῦν ἄλλην ἰδίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ πίστις πάντως καὶ ἡ εὐσέβεια τοῦ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας κανονικῶς ἱσταμένου καὶ ὀρθῶς ἀγωνιζομένου Πληρώματος τούτου, εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὁμολογοῦν καὶ διακηρύσσουσιν οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς (1848), λέγοντες ὅτι «... οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστῆς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὁστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ» (ΔΣΜν. Ἱ. Καρμίρη. Τόμ. II, GRAZ, 1968, σελ. 929).

Ἐπιτρέψατέ μας λοιπὸν Σεβασμιώτατε, νὰ διατυπώσωμεν (βάσει τῆς ὡς ἄνω ἐνεστώσης καὶ συνεχιζομένης ἤδη ἐπὶ ἑξηκονταετίαν, σχεδόν, ἀπευκταίας ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως καὶ δὴ ἐκείνης τῆς μετὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ τοιαύτης), ὅτι δὲν ὑφίσταται Ζήτημα «Παλαιοημερολογιτικόν», ἀλλά:

α) «Κανονικὸν Ζήτημα» «δυνάμει» σχίσματος, ἔνεκα τῆς νεοημερολογιακῆς καινοτομίας (τοῦ 1924), χάρις, ὡς προείπομεν, τοῦ «ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων», μετὰ τῶν ὀλεθρίων, ὡς διευτυπώσαμεν, συνεπειῶν καὶ μάλιστα διὰ τὴν οὕτω προκληθεῖσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς. Τοῦτο, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν, κλονίζει τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι «ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν ὅλην ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας, οὕτως ὥστε, αἰρομένης τῆς ἐνότητος, αἶρε-

ται αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία» (Ὁρθ. Ἐκκλησιολ. Ἰ. Καρμίρη, 1973, σελ. 271). Καί

β) «Ζήτημα Πίστεως» ἔνεκα τῆς συνεχιζομένης ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας μετὰ ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν καὶ παραγόντων τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὅπερ ἐστὶ «πρακτικὴ» ἀποδοχὴ τῆς αἰρέσεως ταύτης, ἐνῶ ἡ «θεωρητικὴ» ἀποδοχὴ αὐτῆς, μαρτυρεῖται καὶ περιέχεται ἀδιαμφισβητήτως εἰς τὸ Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», τὸ 1920 (ἐνθ' ἄνωτέρω, ΔΣΜν., σελ. 957 - 960). Τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τούτου, ἀκολουθεῖ, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἀδιαμαρτυρήτως ἡ Ἑλλαδικὴ Ἱεραρχία σήμερον διὰ τῆς ὡς ἄνω κοινωνίας, ἐκ τῆς ὁποίας διακυβεύεται ἀφεύκτως ἡ ὀρθόδοξος ιδιότης αὐτῆς.

Ἴνα ἐκτιμηθῇ δὲ δεόντως ἡ σοβαρότης τοῦ προκειμένου «Ζητήματος Πίστεως», ἀνάγκη ὤδὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ Διάγγελμα τοῦτο κρίνεται ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς κακόδοxon καὶ βλάσφημον διὰ τὴν καθόλου Ὁρθόδοxon Ἐκκλησίαν, ἐπὶ πλέον δὲ ψευδὲς καὶ ἀπατηλόν, καθότι τοῦτο ἐπὶ τῆς αἰρετικῆς τῶν οἰκουμενιστῶν «θεωρίας τῶν κλάδων» πάντοτε βασιζόμενον, ἀποτελεῖ καταφανεστάτην ἄρνησιν «τῆς καθόλου περὶ Ἐκκλησίας ὀρθοδόξου ἐννοίας... ὡς ἀναιροῦσαν προσέτι καὶ αὐτὸ τὸ θετικὸν περιεχόμενον τῆς ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως..., καὶ ἀφοῦ... ἢ... ἀλήθεια εἶναι μία, διαφυλαττομένη ἐν τῇ μιᾷ Ἐκκλησίᾳ, εἶναι ἀδιανόητος ἐξ ὀρθοδόξου ἐπόψεως ἡ παραδοχὴ πλείονων Ἐκκλησιῶν», διεκδικουσῶν τὴν μίαν ἀλήθειαν, ἢ ἡ διαιρέσεις τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας εἰς πλείονας "κλάδους", ... ὡς ἐάν... τὸ ἐν ἀδιαίρετον σῶμα τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο δυνατόν νὰ διαιρεθῇ»... (ἐνθ' ἄνωτ. ΔΣΜν., σελ. 270). Ὡσαύτως δέ, κατὰ τὸν ἀείμνηστον καθηγητὴν Χρ. Ἀνδρουτσον, «ἐάν δὲν ὑπάρχη σταθερὰ καὶ ὠρισμένη Ἐκκλησία, τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνεπισφαλῆς φορεῦς, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἀποτελοῦσι μέρη ἰσοδύναμα καὶ ἰσόκυρα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι φανερόν, ὅτι ἡ μὲν Ἀποκάλυψις οὐδὲν σταθερόν καὶ παρα-

μόνιμον ἔχει νά ἀποκαλύψῃ, ἀλλά ποικίλον τι καί κατά τὰς δόξας καί προϋποθέσεις τῶν προσώπων ἐξαλλάσον, οὐδέν δέ ἀπομένει κριτήριον, δι' οὗ θά δυνηθῇ τις... νά διακρίνῃ τήν ἀληθῆ διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ἅμα δέ νά πορισθῇ πεποιθησιν ἀσφαλῆ περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῆς ἀληθείας ὧν πιστεύει» (ἐνθ' ἀνωτέρω).

Κρίνεται δὲ ὡς τοιοῦτον τὸ ἐν λόγῳ Διάγγελμα, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν ὡς ἄνω ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογικὴν δεοντολογίαν, διότι τοῦτο ἀναγνωρίζει καὶ ὁμολογεῖ, «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπὶ Ἐκκλησίας», ἀπάσας τὰς λεγομένας χριστιανικὰς ὁμολογίας ὡς Ἐκκλησίας, «... μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς Ξένας καὶ ἄλλοτριαι, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείαι ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»! (Ἐφεσ. 3, 6). Ἐπίσης διακηρύσσει, ὄλως ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι «Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία, φρονεῖ ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν (ἦτοι τῶν ἑτεροδόξων) προσέγγις καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μετὰ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν, ...» (αὐτόθι).

Τὸ τοιοῦτον πάντως διακηρυσσόμενον «φρόνημα», τὸ παραθεωροῦν τὰς «δογματικὰς διαφορὰς» καὶ προτρέπον καὶ συνιστῶν εἰς τὰς ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων «κοινωνίαν», κρίνεται ὡς ἀπολύτως ἀντορθόδοξον, διότι ἀποτελεῖ καταφανῆ καταστρατήγησιν τῶν περὶ κοινωνίας μετὰ τῶν «προκατεγνωσμένων» καὶ «ἀκοινωνήτων» αἰρετικῶν, ἀπαγορευτικῶν κανονικῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπάσης τῆς ἐν προκειμένῳ Πράξεως καὶ διδασκαλίας Αὐτῆς.

Ἐὰν δὲ τέλος, ληφθῇ ὑπὸ ὄψιν καὶ ἡ λίαν κατάκριτος ἀπόφασις καὶ ἐνέργεια τῆς Ἱεραρχίας, ὡς τούλάχιστον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς σήμερον σαφῶς ἀποδεικνύεται, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμμετέχει εἰς τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» ὡς ἰδρυτικὸν καὶ τακτικὸν μέλος αὐτοῦ, ἐν γνώσει αὐτῆς ὅτι τοῦτο ἐδράζεται καὶ διακυβερνᾶται πάντοτε βάσει τῆς αἰρετικῆς - οἰ-

κουμενιστικῆς «θεωρίας τῶν κλάδων», καί ὅτι ἐπὶ τόσα ἔτη οὐδόλως διετέθη νὰ μετακινηθῇ τῶν αἰρετικῶν θέσεών του ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ὀρθόδοξου παρουσίας, καί ἐν γνώσει ὅτι οὐδέν ἐκ τῶν ἑτεροδόξων μελῶν αὐτοῦ μετενόησε καί ἠσπάσθη τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀλήθειαν καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἅπαντες, σχεδόν, οἱ ἐν τῷ Π.Σ.Ε. ἑτεροδόξοι γνωρίζουσι καλλίτερον, θὰ ἐλέγομεν, ἡμῶν τὴν ὀρθόδοξον Πατρικὴν Γραμματεῖαν καὶ διδασκαλίαν, τότε ὀλοκληροῦται ἀπολύτως ἡ νεποίθησις τῆς γνησίας ὀρθόδοξου συνειδήσεως διὰ τὴν συντελουμένην ἀποστασίαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ὑφισταμένου σήμερον σοβοῦντος «Ζητήματος Πίστεως» ἐν Αὐτῇ.

Ποῦ, λοιπόν, κατὰ ταῦτα, διακρίνεται ἐν τῇ πράξει καὶ κατὰ τίνα τρόπον διασώζεται, ἐν προκειμένῳ, ἡ ὀρθόδοξος ὁμολογία καὶ τὸ ὀρθὸν φρόνημα τὸσον τῶν γεννητόρων τοῦ ὡς ἄνω Διαγγέλματος, ὅσον καὶ ἡ τοιαύτη τῶν ἀδιαμαρτυρήτως μέχρι σήμερον ἀποδεχομένων καὶ πιστῶς ἐφαρμοζόντων τοῦτο, ἡ ἀπαγγελομένη ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως περὶ «Μιᾶς, Ἁγίας... Ἐκκλησίας», «Φωτὸς ἐκ Φωτὸς», ἥτοι τῆς μιᾶς ἐν Αὐτῇ Ἀποκαλυφθείσης καὶ ἐνυπαρχούσης Θείας Ἀληθείας καὶ τοῦ «Ἐνὸς Βαπτίσματος» ἐν Αὐτῇ;

Σημαίνει, ἄρα, τίποτε διὰ τὸ ὀρθῶς φρονοῦν καὶ πορευόμενον πιστὸν Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας (Κληρὸν καὶ Λαόν), ἐάν, ἐν προκειμένῳ, καταφρονεῖται καταφόρως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἡ Ἀποστολικὴ περὶ αἰρετικῶν διδασκαλία (Τίτον Γ', 3 - 11), καθ' ἣν ἐντελλόμεθα, ἀφ' ἐνὸς μὲν, ὅπως «περιστάμεθα ματαίων καὶ ἀνωφελῶν Ζητήσεων» (ὡς ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὰς ἀτέρμονας ἐν τῷ Π.Σ.Ε. περὶ, δῆθεν, «Πίστεως καὶ Τάξεως» γενομένας συζητήσεις, αἱ εἰς ἀπιστίαν καὶ ἀταξίαν, σημειωτέον, διατηροῦσαι εἰσέτι τοὺς μὴ δεχομένους τὴν Ἀποκαλυφθεῖσαν Θεῖαν Ἀλήθειαν καὶ Ὄρθόδοξον Πίστιν), ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅπως «παραπούμεθα», ὅταν «μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν» οὗτοι συνεχίζουν νὰ «ἀμαρτάνουν» ἀπι-

στοῦντες, ὡς μὴ ἀποδεχόμενοι αὐτάς καὶ διὰ τοῦτο «αὐτοκατάκριτοι ὄντες»;

Σήμερον, Σεβασμιώτατε, ὡς ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζετε, κατὰ παραχώρησιν πάντως Θεοῦ, οἱ πλείστοι (ἵνα μὴ εἰπωμεν πάντες σχεδόν) ἐκ τῶν ἐντὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εὕρισκόμενοι καὶ χειριζόμενοι αὐτά, μάλιστα δὲ οἱ ὑπεύθυνον ἔχοντες θέσιν ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες καὶ ποιμένες τοῦ «Λαοῦ τοῦ Θεοῦ» (ἐν στενῇ ἢ εὐρείᾳ ἐννοίᾳ), εἴτε ἔνεκα ματαίων ἐπιδιώξεων καὶ ἐπομένως ἑλλείπει ψυχικοῦ σθένους καὶ παρρησίας, εἴτε ἔνεκα ἐσφαλμένων κρίσεων καὶ πεπλανημένων φρονημάτων καὶ πεποιθήσεων ἢ ἄλλων λόγων, δὲν προτίθενται οὔτε δύνανται νὰ κατασταθῶσι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον», «μισούμενοι ὑπὸ πάντων» καί... «ἀποσυνάγωγοι γενῶσι», ἐναντι τῆς ἄκρως σοβοῦσης σήμερον ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ὡς ἡ ἱερατικὴ αὐτῶν ιδιότης καὶ ἀποστολὴ ἐπιτάσσει αὐτοῖς καὶ ἀπαιτεῖ, προκειμένου νὰ διακηρύξωσιν ἐμπράκτως καὶ ἐν πᾶσι τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅπως ἐκ τούτου «ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί».

Οἱ τοῦτοι ὁμως ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποιμένες τοῦ πιστοῦ λαοῦ, οὕτω πολιτευόμενοι, εὕρισκονται ἐν παρατροπῇ, «σφαλλόμενοι ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ», δεδομένου ὅτι ἐξ αὐτῶν, «οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δὲ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίθησαν, ὁμως τῇ κοινωσίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται», κατὰ τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὀρθόδοξον Πατερικὴν ἐν προκειμένῳ διδασκαλίαν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὄσων πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ στοιχείων ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, ἅτινα συνθέτουν τὴν ὑπόστασιν καὶ δημιουργίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ὡς ἄνω φλεγόντων ζητημάτων, «Κανονικοῦ» καὶ «Πίστεως». (Παράβαλε σχετ. κείμενα ἐν: ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ καὶ ΔΙΧΑΣΜΟΣ, Ἁγιορειτῶν Πατέρων, 1981, σελ. 15 - 33 καὶ ἐξῆς, ὅπερ πρὸς τοῦτο ἐπιουνάπτομεν ὧδε).

Σεβασμιώτατε,

Ἡ κατάσταση αὕτη, ὡς κανονικῶς ἀπαράδεκτος ὑπὸ τῆς γνησίας συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, φυσικὸν ἦτο, ὅπως μὴ «ποιήσῃ ἀμέριμνον» τὸ ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα Αὐτῆς. Τοῦτο, ὡς ἀγρυπνος «φρουρός, φύλαξ καὶ ὑπερασπιστής (καὶ ὄχι κριτής) τῆς πίστεώς του», ἦν διαφυλάσσει «αἰωνίως ἀμετάβλητον» καὶ ἀπαρμείωτον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴν ὑπακούσῃ καὶ συμμορφωθῇ πρὸς ὅ,τι, ἐν προκειμένῳ, αἱ Κανονικαὶ καὶ Πατερικαὶ τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεις ἐντέλλονται. Βάσει αὐτῶν, ὄθεν, ἐθεμελίωσε κανονικῶς τὴν θέσιν ἣν ἔλαβεν ἔναντι τῆς παρατραπίσης Ἱεραρχίας αὐτοῦ, «σπεῦσαν», ἐν ὧσιν ἠδυνήθη, «ρύσασθαι τὴν Ἐκκλησίαν μερισμῶν καὶ σχισμάτων», ἵνα μὴ οὕτω εὗρεθῇ «συναπολλύμενον τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως» καὶ τοῦ σχίσματος, ἀλλὰ διασφάλισαν τὴν ὀρθόδοξον ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἤχθη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κανονικοῦ μέτρου τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας (Ἱ. Κανόνες: ΙΕ΄, Α - Β Συν., ΛΑ΄ Ἀη/κός καὶ Γ΄, Γ΄ Οἴκουμ.) Τὸ μέτρον τοῦτο τῆς «διαστολῆς» ἢ «ἀποτειχίσεως» τοῦ πιστοῦ Πληρώματος (Κλήρου καὶ Λαοῦ) ἐκ τῆς σφαλλομένης «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἔχει σαφῶς ὑποχρεωτικὴν καθηκοντολογικὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν καὶ οὐχὶ «δυναμικὴν», ὡς ἐσφαλμένως καὶ ἀστόχως ἐπεχειρήθη, ὅλως ἀνεπιτυχῶς, νὰ ὑποστηριχθῇ κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν. Πλήρη ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος τούτου, τὴν ὁποίαν λόγῳ στενότητος χώρου ἀδυνατοῦμεν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα, περιέχει ἡ ἐπισυναπτομένη τῷ παρόντι ἔντυπος μελέτη (ὡς ἄνω, ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ καὶ ΔΙΧΑΣΜΟΣ, σελ. 34 - 42).

Πρὸς τούτοις, δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν τὴν κατωτέρω σαφεστάτην ἀντικειμενικὴν κρίσιν τῆς ἐρμηγείας τοῦ σχετικοῦ ἐν προκειμένῳ ΙΕ΄ Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου, ὑπὸ τοῦ ἐγνωσμένου κύρους κανονολόγου καὶ συγγραφέως τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου» ἀοιδήμου Ἐπισκόπου

Νικοδήμου Μίλας, έχουσης οὕτως: «... Ἐάν Ἐπίσκοπος ἢ Μητροπολίτης ἢ Πατριάρχης ἄρξηται νά διακηρύττη δημοσίᾳ ἐπ' Ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινὰ διδασχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ προσενεχθέντες κέκτηνται δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος ν' ἀποσχοινισθῶσι πάραυτα ἐκείνου, διὸ οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσιν ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν, ἀλλὰ θέλουσι καὶ ἐπαινεθῆ εἰσέτι, καθ' ὅσον διὰ τούτου δὲν κατέκριναν καὶ δὲν ἐπαναστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων, ἀλλ' ἐναντίον ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καὶ ἐγκατέστησαν τοιουτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀπῆλλαξαν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ὧσιν ἠδυνήθησαν, τοῦ σχίσματος καὶ τῆς διαιρέσεως» (Ἐν Πραξί τοῦ Πανσλαβονικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνοδικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἐκκλησίας μεθ' ἐρμηνείας, II, Νοῦ 189, 66. 290 - 291).

Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ἢ ἐπιβαλλομένη ὧδε «ἀποσχοίνισις», σημαίνει πρᾶξιν «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως» γενομένην, καθίσταται φανερόν πλεον ὅτι οἱ καταγινώσκοντες τῶν «σφαλλομένων... ποιμένων, «**έ κ τ η ν τ α ι δ ι κ α ί ω μ α**» «**ἅ μ α κ α ι χ ρ έ ο ς**» ὅπως «**π ἄ ρ α υ τ α**» ἀποτερισθῶσι, ἤτοι ἀμέσως διακόψωσι τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, π ρ ὶ, δηλαδή, «ἐμφανείας Συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτῶν κατακρίσεως».

Οὕτως, ἢ ὅπως κακοβούλως ἢ ἀπερισκέπτως καὶ πεπλανημένως ὑποστηριζομένη ἄποψις, ὅτι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ τῆς κοινωνίας τοῦ ἐν λόγῳ σφαλλομένου (ἐπιχωρίου) Ἐπισκόπου δύναται νά γίνῃ μόνον, ὅταν οὗτος καταδικασθῆ Συνοδικῶς, ἀποτελεῖ ἐσκεμμένον ψεῦδος καὶ καταφανῆ διαστροφὴν τῆς ἀληθείας, ἢ ἄγνοιαν καὶ πλάνην περὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν καὶ τὴν Πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας!

Τὸ μέτρον τοῦτο ἄλλωστε, ἐφαρμόζεται οὐχὶ ἐναντίον «νομίμων», ἀλλὰ «καλουμένων» ἐπισκόπων «ἀντικειμένων πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν», εἴτε δι'

αίρετικῆς τινός διδαχῆς, εἴτε δι' οἰουδήποτε τρόπου κοινωνίας αὐτῶν τῇ αἵρέσει. Ἐπίσης, φυσικὸν ἐπακόλουθον τοῦ μέτρου τούτου καὶ ἀναπόφευκτος συνέπεια τυγχάνει τὸ γεονός, ὅτι ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ τοιοῦτος ἐπίσκοπος θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν του ἔδραν, μέχρι «τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως» καὶ μέχρις ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ «νομίμου» καὶ «ἀληθοῦς» Ἐπισκόπου, ἀνάγκη, ὅπως τὸ ὀρθοφρονοῦν ποιμνιον, καίτοι εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μυστικῶς μετὰ τῆς «ἀοράτου καὶ Θεῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας», φαίνεται «καὶ ἀνεπίσκοπον», «ὡς εὔρε τοῦτο ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, μεταβάς εἰς τὴν τότε ἄρειανοκρατουμένην Κων/πολιν, διότι ἀπεκήρυσσε τοὺς αἵρετικούς ἐπισκόπους» (Μ. 3, 512 - Καλ. Ὁμ. 1981, φύλ. 29).

Ἡ ἐν προκειμένῳ, ὄθεν, Συνοδικὴ κρίσις, καθ' ἣν οἱ ἀποτειχιζόμενοι δέον νὰ ἀξιωθῶσι τῆς τιμῆς τῆς πρεπούσης, τῆς ἀπονεμομένης, ὡς τονίζεται, εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, οὐδὲν ἄλλο καταδηλοῖ καὶ σημαίνει, ἢ ὅτι ἡ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιβαλλομένη ἀποτείχισις, τυγχάνει προϋπόθεσις τῆς διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως καὶ ιδιότητος τοῦ ἀποτειχιζομένου. Τὸ καθῆκον δὲ τοῦτο κρίνεται κανονικῶς τοσοῦτον ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖον, καθόσον ὁ μὴ «πάραυτα» ἀποτειχιζόμενος, ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἀποτειχιζόμενον, παύει νὰ διατηρῇ τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ ιδιότητα καὶ νὰ ἀξιοῦται τῆς εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπονεμομένης τιμῆς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω γεννᾶται τὸ ἀκόλουθον εὐλογον ἐρώτημα: Ποία ἡ βαθυτέρα ἔννοια καὶ ὁ σκοπὸς τῆς τόσο ἐπισταμένως ἐπιβαλλομένης κανονικῆς πράξεως τῆς ἀποτείχισεως καὶ τίνι τρόπῳ δι' αὐτῆς δύναται νὰ «λυτρωθῇ» ἡ Ἐκκλησία τῶν «μερισμῶν καὶ σχισμάτων»; Ἐπ' αὐτοῦ, «τὸ πνεῦμα καὶ τὸ βούλημα» τοῦ προκειμένου Ἱ. Κανόνος, «ἀποδιδόμενον διὰ θετικῆς διατυπώσεως», εἶναι ὅπως διὰ τοῦ μέτρου τῆς ἀποτείχισεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διασωθῇ ἡ ὀρθόδοξος ὑπόστασις καὶ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀποτειχιζομένου Πληρώματος, ὅπερ καὶ ἐπαινεῖται, ἀφ' ἐτέ-

ρου δὲ ὅπως ἐπιτευχθῆ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τελικῆς Συνοδικῆς κρίσεως καὶ διαγνώμης, ἥτις τυγχάνει ὁ κανονικὸς φορεὺς τῆς ἄρσεως τῶν μερισμῶν καὶ σχισμάτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Παρὰ ταῦτα ὁμως, εὐρίσκονται σήμερον ὠρισμένοι, οἵτινες ἀρνοῦνται ν' ἀνταποκριθῶσι πρὸς τὸ διὰ τῆς ἀποτείχισεως ὑποδεικνυόμενον Συνοδικὸν «χρέος» καὶ «κεκτημένον δικαίωμα» αὐτῶν. Οὗτοι πειρῶνται ὅπως καλύψωσι, προφανῶς, τὴν ἦν ἐπωμίζονται ἐνοχὴν καὶ εὐθύνην καὶ προσπαθοῦν νὰ κατασιγάσωσι τὴν ἐκ τούτου ἐξεγειρομένην συνειδήσιν αὐτῶν. Οὕτω, προφάσει μὲν «διακρίσεως» καὶ «οἰκονομίας», τῇ οὐσίᾳ ὁμως θέττοντες τὴν «γνώσιν» αὐτῶν ὑπεράνω τῆς προκειμένης Συνοδικῆς κρίσεως καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας, κατελέγχουν ταύτην ὡς ἀνέφικτον ἐφαρμογῆς, ἀπιστοῦντες οὕτω καὶ ἀντιστρατευόμενοι ἐμπράκτως πρὸς αὐτήν. Χωρὶς δὲ νὰ δύνανται ν' ἀξιολογήσωσι τὸ μέγεθος τῆς προκειμένης παρατροπῆς αὐτῶν, κατακρίνουν τοὺς ἐνσυνειδήτως ἐξ ὑπακοῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας ἐφαρμόζοντας τὸ κανονικὸν μέτρον τῆς ἀποτείχισεως, διακηρύσσοντες, λίαν σκανδαλωδῶς, ὅτι οἱ διακόπτοντες μνημόσουν καὶ κοινωνίαν πρὸς τοὺς «σφαλλομένους...» ποιμένας αὐτῶν, εὐρίσκονται «ἐκτός Ἐκκλησίας» καὶ θεωροῦνται «ἀνεπίσκοποι καὶ ἀκέφαλοι» καὶ «δημιουργοὶ σχίσματος»! Ὅποιον, ὅντως, μέγεθος πλάνης, ἀπάτης καὶ διαστροφῆς, οὐ ἔνεκεν τὸ δεινὸν κατάντημα τῶν «πλανῶντων» καὶ «πλανωμένων» συνεχίζεται σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!

Τέλος, ἡ Κανονικὴ αὕτη Πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν ἅπαντος τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, πολὺ δὲ περισσότερον τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ εἶναι μία συνεχῆς ἐμπρακτος διαμαρτυρία πρὸς τελικὴν κατὰ τῶν παρατρεπομένων συνοδικὴν κρίσιν. Οὕτω, εἰς περιπτώσιν παρατροπῆς τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, διαμαρτύρεται καθηκόντως τὸ Ἱερατεῖον καὶ ὁ Λαὸς διὰ τῆς ἀποτείχισεως. Ὅταν ὁμως σφάλλη ἡ πλειονότης μιᾶς Ἱεραρχίας το-

πικῆς τινός Ἐκκλησίας «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ», ὁ ὀρθῶς φρονῶν Ἱεράρχης — μέλος αὐτῆς — ὀφείλει «πάραυτα», (καὶ παραλλήλως πρὸς ταῖς ἄλλαις τυπικαῖς διαμαρτυρίαις αὐτοῦ) νὰ διαμαρτυρηθῆ ἔμπράκτως διὰ τοῦ κανονικοῦ μέτρου τῆς ἀποτειχίσεώς του ἐξ αὐτῆς, πρὸς τῷ σκοπῷ ἢ τῆς «ἐκ τῶν ἔνδον» ἐπανορθώσεως τῆς παρατροπῆς, ἢ τῆς συγκλήσεως ἀρμοδίας πρὸς τοῦτο συνόδου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον δὲ χρόνον, δι' οἰονδήποτε λόγον, δὲν συγκαλεῖται Σύνοδος, ὁ ὀρθῶς φρονῶν καὶ διαμαρτυρόμενος Ἐπίσκοπος δὲν δικαιούται, θάσει τοῦ οικείου Ἱ. Κανόνος, νὰ παραμείνῃ ἐντὸς τῆς σφαλλομένης Ἱεραρχίας, ἀλλά, ἱεραρχικῶ καθήκοντι, ὑποχρεοῦται νὰ συμπορεύεται καὶ διαποιμοίῃ τὸ ἀποτειχισθὲν καὶ διαμαρτυρόμενον ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι λήψεως τελικῆς Συνοδικῆς κρίσεως.

Σεβασμιώτατε,

Κατόπιν πάντων τῶν προαναπτυχθέντων, προφανῆς ὄντως τυγχάνει ἡ σοβαρότης ἀλλὰ καὶ κρισιμότης τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Ὀρθόδοξον Μοναχισμόν ἀνωτέρω ζητημάτων, τοῦ εἰσέτι, δηλαδῆ, ὑφισταμένου νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος καὶ τῆς διατηρουμένης κοινωνίας μετὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως.

Τὸ παρὸν ὑπόμνημα ἀποτελεῖ, νομίζομεν, θετικὸν τρόπον ἐπαφῆς πρὸς μὀρφωσιν πλήρους Ὑμετέρας γνώμης ἐπὶ τῆς καθόλου καταστάσεως καὶ ἰδιαζόντως περὶ τοῦ «τί φρονοῦν καὶ τί προτείνουν οἱ Παλ/γίται ἐπὶ τοῦ συζητουμένου θέματος» κατὰ τὴν λογικὴν ἔκφρασιν σεβαστοῦ συναδέλφου Ὑμῶν Ἱεράρχου. Ἀμφότερα τὰ προμνησθέντα ζητήματα τυγχάνουν συναφῆ καὶ ἀλληλοεξαρτώμενα τόσον, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ ρυθμισθῆ τὸ ἓν χωρὶς τὴν δέουσαν ἐπίλυσιν τοῦ ἄλλου. Ὁ δὲ τρόπος χειρισμοῦ αὐτῶν, φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ βασισθῆ ἐπὶ ἐνδειγμένων κριτηρίων συνειδήσεως, πίστεως, ἀληθείας καὶ ἀγάπης. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ζῶμεν

εἰς ἐποχὴν Ἀντιχρίστου, πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας δὲν εἶναι δυνατὸν (ἐκτὸς θαύματος) νὰ εἰσακουσθῇ καὶ υἰοθετηθῇ σήμερον ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν ἁρμοδίων ταγῶν.

Ἡ διδάσκαλος πείρα μᾶς πείθει, ὅτι ἡ ἐπὶ τόσα ἔτη ἀδιαφορία τῶν ἁρμοδίων καὶ ἡ κατάκριτος ἀνοχή αὐτῶν ὑπὸ τῶν θετικῶν στοιχείων τῆς Ἐκκλησίας, διαφόροις μὲν προφάσεσι, κυρίως ὁμως ἐλλείψει κανονικοῦ χειρισμοῦ καὶ ἀληθοῦς Πατερικῆς ἀγωνιστικότητος, ἐπέφερε τὸ οἰκτρὸν ἐπακόλουθον τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως, μὲ τελικὸν ἀποτέλεσμα τὴν ἀποστασίαν καὶ τὸν διχασμόν! Τοῦτο ἠνάγκασε τὸ ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν «μικρὰν — αὐτὴν — Ζύμην», ὅπως ἀποτελέσῃ τὴν «κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν» καὶ «τὸ μικρὸν ποίμνιον», πρὸς περιφρούρησιν τῆς πίστεώς του.

Ἐγκάρδιος ἡμετέρα εὐχὴ τυγχάνει καὶ διακαῆς πόθος τοῦ ἀκαινοτομήτου τούτου Πληρώματος, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπευθύνομεν τὸ παρὸν ὑπόμνημα, ὅπως ἐπιδειχθῇ ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἁρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ἐπειγόντων Ζητημάτων Πίστεως καὶ Κανονικῆς Τάξεως, ἅτινα προέχουν οἰωνδῆποτε ἄλλων ἐκκρεμοῦντων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων.

Εὐχαρίστως δυνάμεθα ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης νὰ διαβεβαιώσωμεν πάντας τοὺς ἁρμοδίους ἐκκλησιαστικούς παράγοντας, ὅτι ἡ ποθητὴ ἔνωσις τοῦ διχασθέντος Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ἀμέσως, ἐφ' ὅσον ἐξαλειφθῶσι παντελῶς τὰ αἷτια τοῦ χωρισμοῦ. διὰ τῆς, ἀνευ ἡμιμέτρων καὶ ἀντικανονικῶν συμβιβασμῶν, ὀ ρ ι σ τ ι κ ῆ ς διευθετήσεως τῶν ἐν λόγω Ζητημάτων, κανονικῶς καὶ θεαρέστως καὶ θάσει τῆς παραδεδομένης Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐελπιστοῦντες, τέλος, εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος διαδραματισθησόμενον σημαντικὸν ρόλον καὶ τὴν πολῦτιμον ἐν προκειμένῳ συμβολὴν Αὐτῆς, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Θεοῦ Φωτισμοῦ, καὶ ὅτι διὰ

τῆς Ὑμετέρας εὐθυκρισίας θὰ θελήσητε νὰ «πορευθῆτε καὶ ποιήσητε καὶ Ὑμεῖς ὁμοίως», ὡς ὁ καλὸς Σαμαρείτης, ἵνα καταδέσσητε οὕτω τὰ τραύματα τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τὸν ἐπάρατον διχασμὸν Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας,

Διατελοῦμεν μετ' ἀγαθῶν προσδοκιῶν:

Διὰ τὸ ὀρθῶς φρονοῦν Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησίας,

Ἱερομόναχος ΜΑΞΙΜΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Μοναχός

Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον «Ἅγιος Βασίλειος»

Ἅγιον Ὄρος — Δάφνη

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Μετά από μίαν ἀμερόληπτον καὶ ἀντικειμενικὴν κριτικὴν τοῦ παρόντος «Ἵπομνήματος — Ἐκθέσεως», εὐκόλως καὶ σαφῶς δύναται νὰ προέλθῃ τὸ θετικὸν συμπέρασμα καὶ ἡ ὀρθὴ διαβεβαίωσις, ἡ ἐπεξηγοῦσα τοὺς λόγους καὶ τὰ αἷτια τόσον τῆς δημιουργίας ὄσον καὶ τῆς συνεχίσεως τῆς ἐπικρατούσης σήμερον σοβαρῶς καὶ κρισίμου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ὡς περὶ αὐτῆς διὰ τοῦ παρόντος ἀνεπτύξαμεν.

Ἐξ αὐτοῦ καταφανῆς τυγχάνει ἡ ἀνάγκη ἀμέσου ἀποκαταστάσεως τῆς γνησίας καὶ ἀκαινοτομήτου ὀρθοδόξου πορείας καὶ κατευθύνσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆς διασπασθείσης ἐνότητος ἐν Αὐτῇ.

Ἡ ἀποκατάστασις ὁμως αὕτη, δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἐφ' ὅσον σ υ ν ε χ ι ζ ε τ α ι, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἡ Κανονικῶς κατακεκριμένη τακτικὴ τῆς ἀσυνεπείας καὶ παρατροπῆς καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν λεγομένων καὶ θεωρουμένων «ἀγωνιστῶν» καὶ «ὁμολογητῶν» τῆς Ὀρθοδοξίας, πνευματικῶν ὁδηγῶν! Τοῦτο δὲ διότι ἡ ἐνίστε ὑπ' αὐτῶν ἐνασκουμένη ἔντυπος ἢ προφορικὴ «διαμαρτυρία», καθ' ἣν καταδικάζουν τὴν σημερινὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀποστασίαν, ἀποβαίνει ἡρᾶεις καθιστῶσα αὐτοὺς «αὐτοκατακρίτους», διὰ τὴν μετ' αὐτῆς (τῆς ἀποστασίας) κοινωνίαν αὐτῶν.

Τοιοιτοτρόπως διατηροῦν ἑαυτοὺς καὶ τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας κοινωνικὸν τῇ αἰρέσει καὶ τῷ σχίσματι, ὡς προείπομεν. Τοῦτο, ἄλλωστε, ἐμπράκτως ἀποδεικνύεται. Διότι, εἰς τί ὠφέλησαν, ἐκτὸς μιᾶς φιλῆς γνώσεως, αἱ «περὶ Οἰκουμενισμοῦ» «ὁμολογίαι» καὶ «διακηρύξεις», τῶν ἀπελθόντων ἤδη, τοῦ Γέροντος Πόποβιτς, ἢ τὰ «περὶ Παπισμοῦ» ὀγκώδη συγγράμματα τοῦ Σπ. Μπιλάλη καὶ τὰ συναφῆ τοιαῦτα τοῦ Χαρ. Βασιλοπούλου; Ποίαν ἐμπρακτον Κανονικὴν συνέπειαν ἐπέδειξαν καὶ ἀφήκαν ὡς παρακαταθήκην οἱ τοιοῦτοι, κατὰ κόρον ἀποκαλούμενοι σήμερον «μακαριστοί», πνευματικοὶ ἡγέται καὶ ὁδηγοὶ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν; Μήπως διὰ νὰ ἐγκωμιάζουν σήμερον

οὔτοι μὲ ἐνθουσιώδεις προσφωνήσεις τοὺς θιασώτας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸ Φανάριον; Οὐδεμίαν ἄλλην παρακαταθήκην ἀφήκαν οὔτοι, ἢ τὴν συνέχισιν τῆς ἀποστασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν ὀπαδῶν καὶ διαδόχων αὐτῶν διενεόθη μέχρι σήμερον ἐφαρμογὴν Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριθείας καὶ διαχωρισμὸν εὐθύνης, τῆς ἐκ τῆς μετὰ τῆς αἰρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος κοινωνίας ἐνεχομένης, ἀφοῦ οἱ μεγάλωνυμοι οὔτοι πνευματικοὶ ἡγέται καὶ ὁδηγοὶ οὐδόλως ἐπεχείρησαν παραδειγματικῶς νὰ πράξουν, ὡς καθηκόντως ὑπεχρεοῦντο!

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀγιορειτικούς παράγοντας, οἵτινες διὰ τοῦ μνημhosούνου καὶ τῆς κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προσφέρουν ἀρνητικὰ στοιχεῖα πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκ τούτου διχασθεῖσαν Ἀγιορειτικὴν Ἀδελφότητα εἰς «Μνημονεύοντας» καὶ «Ζηλωτάς», ὅσον καὶ ἂν νομίζουν ἢ διακηρύττουν ὅτι ἴστανται «ἄγρυπνοι» φρουροὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τηρηταὶ τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

Οὐχὶ μικροτέρας εὐθύνης καὶ ἐνοχῆς τυγχάνουν ἐπίσης καὶ οἱ, θεωρούμενοι ὡς ὀρθῶς φρονοῦντες, παράγοντες τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Θεολογίας, οἵτινες, ἐν προκειμένῳ, παρουσιάζουν πλήρη στειρώσιν Πατερικῆς ἀγωνιστικότητος καὶ Κανονικῆς ἐμπράκτου συνεπειᾶς, διὰ τῆς κοινωνίας αὐτῶν μετὰ τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας.

Τῷ λόγῳ τούτῳ, τὸ ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἐντὸς τῶν ἐκκλησιολογικῶν πλαισίων Κανονικῶς ἰστάμενον, ἀποτελεῖ ὄντως τὴν «φαινήν πλευρὰν» τῆς «Ζώσης καὶ Ἐλευθέρας Ἐκκλησίας», διότι, ἐάν, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, «ἢ περὶ τὴν τάξιν καινοτομία ὅλης τῆς πίστεως ἐστὶν ἄρνησις» (ἐπιστ. 52, 4), ἢ μετὰ τῆς αἰρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος κοινωνία πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀρθόδοξον ιδιότητα τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὑπόστασιν Αὐτῆς;

Ἐκ πάντων τῶν ἐν τῷ παρόντι ἐκτεθέντων, φανε-

ροὶ καὶ εὐκρινεῖς κατέστησαν πλέον οἱ λόγοι καὶ τὰ αἰτία βάσει τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται Κανονικῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ παρατροπή, ἢ ἐνοχὴ καὶ ἢ εὐθύνη καὶ αὐτῶν τῶν θεωρουμένων «Συντηρητικῶν» ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, ἔνεκα τῆς μετὰ τῆς σημερινῆς ἀποστασίας κοινωνίας αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἐνδεδειγμένος τρόπος, ὁ «λυτρώωνων» τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ἀποστασίας ταύτης καὶ ἐξασφαλίζων «παντὶ τῷ ποιμνίῳ» Αὐτῆς τὴν ἀκατάκριτον καὶ ἀκαινοτόμητον πορείαν αὐτοῦ καὶ κατεύθυνσιν.

Εἶθε, οἱ εἰλικρινῶς ποθοῦντες τοῦτο, ὅπως συνειδητοποιήσωσι δεόντως τὸ ἐν προκειμένῳ κεκτημένον αὐτοῖς «δικαίωμα» ἅμα δὲ καὶ «χρέος» αὐτῶν καὶ «σπεύσωσι» «π ἄ ρ α υ τ α» νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἐνδεικνυόμενον ἱερὸν αὐτοῖς καθήκον. Διότι ἐκεῖνοι, οἵτινες νομίζουν καὶ φρονοῦν ὅτι τὸ «χρέος» τοῦτο δύναται νὰ ἐκπληρωθῆ μόνον ὅταν ἡ συντελουμένη προδοσία φθάσῃ εἰς τὸ «κοινὸν ποτήριον», ὡς λέγουν, πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι οὐδὲν «χρέος» τότε πρόκειται νὰ ἐκπληρώσωσι, ἐπειδὴ θὰ εἶναι πλέον ἀργά, ἀλλὰ καὶ διότι θὰ τυγχάνουν οὗτοι οἱ συνεργοὶ καὶ ἠθικοὶ αὐτουργοὶ τοῦ τοιοῦτου καταντήματος τῆς ἀποστασίας, διὰ τῆς ἀδιακρίτου καὶ πεπλανημένης ταύτης «διακρίσεως» καὶ παρανόμου καὶ Κανονικῶς ἀσυνεποῦς «οἰκονομίας» αὐτῶν. Αἱ συνέπειαι, ὅθεν, μιᾶς τ ὅ τ ε ἀντιδράσεως τῶν τοιούτων ποιμένων, δὲν θὰ ἀποτελοῦν πρᾶξιν ὁμολογίας καὶ καθήκοντος, ἀλλὰ ἀναγκαστικὴν συμμόρφωσιν πρὸς τὸ ἀδιέξοδον τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐδημιούργησαν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐκ προμελέτης ἀνέμενον νὰ περιπέσουν! Τότε ὅμως, εἶναι Ζήτημα ἂν οἱ τοιοῦτοι γίνουν παραδεκτοὶ ὡς ἀληθεῖς ποιμένες ὑπὸ τοῦ ἀγωνιζομένου ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν δέχεται τοὺς μετανοοῦντας κατὰ τὴν ἐνδεκάτην, οὐχὶ ὅμως καὶ μετὰ τὴν δωδεκάτην, καθ' ἣν «κλείεται ἡ θύρα» καὶ οἱ θέλοντες τ ὅ τ ε εἰσελθεῖν εὐρίσκονται «ἔξω τοῦ νυμφῶνος», διὰ νὰ ἀκούσωσιν ἀκολούθως τὸ φοβερόν «οὐκ οἶδα ὑμᾶς» (!), ὅπερ καὶ ἀπευχόμεθα.

